ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρᾶνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ ἀκόλουθος τῆς Γαλλ. Πρεσβείας ἐν Μαδρίτῃ τῆς Ἱσπανίας Κάρολος... καθήμενος μιὰ νύχτα στὸ παράθυρό του βλέπει ἔξαφνα δυὸ ληστὰς νὰ δρμοῦν μὲ τά ξίφη γυμνὰ ἐναντίον εὐγενοῦς διαβάτου. Γύρω εἶναι ἐρημία. Ὁ Κάρολος ἁρπάζει τὸ ξίφος του, ὁρμᾶ, βοηθεῖ τὸν εὐγενῆ καὶ φονεύει τὸν ἕνα τῶν ληστῶν. Τὸν ἕτερον τραυματίζει ὁ ἴδιος ὁ εὐγενὴς ποὺ ὑπέστη τὴν ἐπίθεσιν. Ἐπιστρέφουν κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καρόλου σχετίζονται, καὶ ὁρκίζονται ἀδελφικὴν, αἰώνιον φιλίαν. Ὁ διασωθεὶς εὐγενὴς εἶναι ὁ κ. Σαὶν Ρεμὺ, ὅστις καὶ καλεῖ τὸν Κάρολον στὸ μέγαρόν του διὰ νὰ τοῦ συστήσῃ τὴν σύζυγόν του, κόμησσαν Μάρθαν Σαὶν Ρεμύ, μίαν τῶν πλέον φημισμένων καλλονῶν τῆς Μαδρίτης. Ὁ Κάρολος μεταβαίνει πράγματι εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κόμητος ἰὴν ἐιομένην...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτρεξα ἀμέσως στοῦ κόμητος τὸ μέγαρον. Μόλις μὲ ὑπεδέχθη μοῦ εἶπε νὰ φέρουμε ὅπως καὶ στὸ σπῆτι μου.

Κατόπιν προσέθεσε :

— Ἐμίλησα γιὰ σᾶς στὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ σᾶς δῇ. Τώρα ἀκολουθεῖστε με.

Σὲ ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶχα τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Τὸν ἀκολούθησα καὶ περάσαμε μιὰ αὐλή, ποὺ μᾶς χώριζεν ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς κομήσσης.

Τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ δὲν ἦταν κομψὸν οὔτε καὶ πλατύ. Ἕνα παλαιὸ κτίριον μὲ παχειὰ τείχη καὶ πόρτες μεγάλες, σκοτεινὲς αὐλὲς καὶ διαδρόμους μικρούς. Ἦταν χωρισμένο σὲ δύο πατώματα μὲ μιὰ αὐλὴ ὑγρὴ καὶ ψυχρή. Τὸ πρῶτο διαμέρισμα ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο καὶ περιελάμβανε τὸ κάτω πάτωμα μὲ τὸ μαγειρεῖον καὶ τοὺς θαλάμους γιὰ τὴν ὑπηρεσία. Τὸ πρῶτο πάτωμα ἦταν ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς.

Τὸ δεύτερο πάτωμα εἶχε τὰ δωμάτια τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης τοῦ Σαὶν Ρεμύ. Μιὰ μικρὴ πόρτα σοῦ ἔδειχνε τὴν εἴσοδον τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὅσο τὸ ἐξωτερικὸν ἦταν πένθιμο τόσο τὸ ἐσωτερικὸ ἦταν μεγαλοπρεπές. Στὸ προαύλιον, τὸ ὁποῖον ἦταν πλακοστρωμένο μὲ μωσαϊκά, καὶ ἡ γωνιές του εἶχαν καὶ ἀπὸ μία μαρμαρίνην Μοῦσαν, ἔβλεπες στὴ μέση τὴν Κλειώ, τὴν αὐστηρὰ Μοῦσα τῆς ἱστορίας. Στὴν ὀροφὴ ἦσαν ἔρωτες ζωγραφισμένοι καὶ συνδεδεμένοι μὲ στεφάνους ἀπὸ ἄνθη.

Λησμονοῦσε κανεὶς τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ μεγάρου μὲ τὰ μαῦρα καὶ ἕτοιμα νὰ πέσουν τείχη καὶ ἐθαμβώνετο μὲ τὴν λάμψη ποὺ παρουσιάζετο μπρός του ὅταν ἔμπαινε σ' αὐτό.

Δεξιὰ τοῦ προαυλίου μία πόρτα ἔφερε στὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης. Ἀριστερὰ ἦσαν τὰ δωμάτια τοῦ κόμητος γεμάτα ἀπὸ θησαυροὺς καλλιτεχνικούς, μεγάλης ἀξίας.

Ὁ κόμης μὲ ὡδήγησε σὲ ἕν ἀπ' αὐτά.

— Ἀπὸ δῶ, ἂς στείλουμε, μοῦ εἶπεν, νὰ ἐρωτήσουμε, τὴν σύζυγόν μου ἂν μπορῇ νὰ μᾶς δεχθῇ. Ὁ κ. Σαὶν Ρεμὺ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἕνας Γάλλος ὑπηρέτης παρουσιάσθη.

Ἐνῷ ὁ κόμης ἔδινε τὰς διαταγάς του ἐγὼ ἔβλεπα τὰ ἔξοχα ἔργα ποὺ ἦσαν παντοῦ γύρω μου. Εἶχα σταματήσει μπρὸς σὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ Εὐγενίου Δελακρουά, ἡ ὁποία παρίστανε τὸν Χριστόν ἐν καιρῷ τρικυμίας, ὅταν ὁ κόμης μοῦ ψιθύρισε μειδιῶν:

— Ἀ! θαυμάζετε ταῖς εἰκόνες μου; Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω καὶ ἄλλα ἀξιοθαύμαστα πράγματα.

Καὶ πραγματικῶς προχώρησε σὲ μιὰ αἴθουσα ὅπου ἦσαν σκορπισμένοι λίθοι, ἀνάγλυφα, κώδικες, μετάλλεια, ἀγάλματα, προτομὲς ἀριστουργήματα ἀπὸ ὀρείχαλκο, μάρμαρο καὶ ἀλάβαστρο!...

Ἐστάθηκα καὶ ἐσκεπτόμουν πόσος χρόνος, πόση ὑπομονή, πόσα χρήματα εἶχαν ἐξοδευθῇ γιὰ ὅλ' αὐτά.

Ὁ κόμης ἐννόησε τὴ σκέψι μου καὶ μοῦ εἶπε·

— Ναί, ναί, τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς μου ἀφιέρωσα γιὰ ὅλ'αὐτά. Τώρα ὅμως ἀκολουθεῖστε με.

Μὲ λύπην ἔφευγα ἀπὸ τὸ μουσεῖον ἐκεῖνο διὰ νὰ μείνω θαμπωμένος μπροστὰ σὲ ἄλλον κόσμον, στὸν κόσμον τῆς ἐργασίας, τῆς ἐπιστήμης, τῶν ὡραίων τεχνῶν. Βιβλία, χάρτια, ἐφημερίδες! Τὰ τραπέζια, ἡ καρέκλες καὶ αὐτὸ τὸ πάτωμα ἦσαν γεμᾶτα!...

— Σᾶς ζητῶ συγνώμην, μοῦ εἶπεν ὁ κόμης, γιὰ τὴν ἀταξίαν τὴν ὁποίαν μόνον ἐδῶ βλέπετε. Ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου ἐπισκέπτεται τὸ δωμάτιον αὐτὸ καὶ κανεὶς ἄλλος. Ἀλλὰ προχωρεῖστε Κάρολε καὶ ρίξτε τὸ βλέμμα σας πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Πράγματι σ' ἕνα μικρὸ σπουδαστήριο ὑπῆρχαν πίνακες τοῦ Ρέμπραντ, κεφαλὲς γυναικῶν τοῦ Ράμπανσταν, θαλασσογραφίες, ἄνθη καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Μίδα, ἀριστούργημα τοῦ μεγάλου Ροῦμπενς, τὸ ὁποῖον διεφιλονίκησαν τὰ μουσεῖα δέκα πρωτευουσῶν.

— Τὸ σπῆτι σας, φίλτατε κόμη, ἐφώναξα, εἶναι ἀληθινὸς παράδεισος.

— Ἔ! τότε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν βασίλισσαν τοῦ σπιτιοῦ μου.

Ὁ κόμης πῆρε συγχρόνως ἀπὸ τὸ χέρι γυναῖκα ὡραίαν καὶ νέαν ἡ ὁποία εἶχε παρουσιασθῇ ἔξαφνα ἐμπρός μας καὶ εἶπε μὲ ἀφέλειαν :

— Ἡ Μάρθα, κόμησσα Σαὶν Ρεμύ.

— Κύριε, ἐψιθύρισεν ἡ Μάρθα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε σὰν ἀδελφή σας.

Ἔκλινα τὸ κεφάλι μου, ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν ὀμμορφιὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς

* * *

Ἡ Μάρθα ἦτον 20 ἐτῶν, μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλ' εὐτραφής. Οἱ πόδες της μικροὶ σὰν παιδιοῦ, τὰ χέρια μὲ τρυφερὰν καὶ στιλπνὴν ἐπιδερμίδα σκιαγραφημένα μὲ θαλασσιὲς φλεβίτσες, αἱ ὁποῖες ἔδειχναν καθαρώτερα τὸ λευκό τους χρῶμα. Στὸ Καπιτώλιον τῆς Ρώμης, στὴ στοὰ τῶν ἀγαλμάτων ὑπῆρχεν ἡ Ἀφροδίτη, τὸ θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Ἕνα παρόμοιο θαῦμα ἦταν καὶ ἡ Μάρθα. Τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ γλυκά, ἐκφραστικά της μάτια ἔλαμπαν καὶ ἐγοήτευαν, ἡ μύτη της ἦταν ἑλληνική. Τὸ ρόδινο χαριτωμένο της στόμα στολισμένο μὲ λαμπρὰ μαργαριταρένια δόντια συνεπλήρωνε τὴν καλλονὴ τοῦ προσώπου της. Στὸ θεῖο δὲ αὐτὸ πρόσωπο διεκρίνετο τὸ μειδίαμα τὸ ἀγγελικὸ καὶ ἡ ἀγαθότης ποὺ τὸ χαρακτήριζε.

Ἀδύνατον νὰ σῖς ἐξηγήσω τὴν ἐντύπωσιν ποὺ μοῦ ἔκαμεν ἡ ἐμφάνισις τῆς κυρίας Σαὶν Ρεμύ. Ἕνα εἶδος φρίκης, μοῦ ἐτάραξε ὅλον μου τὸν ὀργανισμὸ καὶ ἔκανε τούς παλμοὺς τῆς καρδίας μου νὰ χτυποῦν ταχύτερα. Ὑπερηφανεύθηκα ὅταν μοῦ ψιθύρισε τὰ λόγια της ἐκεῖνα καὶ δὲν ἀπήντησα, ἀλλ' ἐταύλιοα ἕνα «εὐχαριστῶ».

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα συνεμερίζοντο τὴν χαράν μου καὶ συνάμα τὴν συγκίνησί μου. Ἡ Μάρθα κατόπιν εἶπε :

— Ἀφοῦ ἐσώσατε τὸν σύζυγόν μου κ. Κάρολε, εἶνε σὰν νὰ ἐσώσατε ἐμὲ τὴν ἰδίαν. Οὐδέποτε θὰ τὸ λησμονήσωμεν.

— Ἀ! καλή μου Μάρθα, ἂν ἔβλεπες μὲ τί ἐνθουσιασμὸν ἔτρεξε νὰ μὲ βοηθήση ! τῆς εἶπε συγχρόνως ὁ κόμης

— Φίλτατε κόμη, ἀπήντησα ξέρετε ὅτι δὲν ἀξίζει τόσους ἐπαίνους ἡ βοήθειά μου ἐκείνη.

— Ὅ,τι ἐκάνατε, Κάρολε, εἶπεν ὁ κόμης δείχνει ἔντιμον καὶ ἱπποτικὴν χαρακτῆρα. Καὶ τέτοιου εἴδους ἄνθρωποι ἐλαττοῦνται καθημερινῶς. Ἡ νεότης χαυνοῦται καὶ διαφθείρεται. Λησμονεῖτε ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς ἐπιβαρύνει τὴν πτωχὴν κοινωνίαν μας καὶ ὅτι τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωσα τὴν ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Κάρολον τὸν εὐγενῆ καὶ γενναῖον ;

Ἔτσι συνομιλούσαμε σᾶν τρεῖς φίλοι στὸ σπουδαστήριο τοῦ κόμητος ὅταν τὸ ρολόγι ἐσήμανε καὶ μοῦ θύμησε πὼς ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Ἐσηκώθηκα καὶ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω.

— Ὄχι, κύριε, δὲν θὰ φύγετε· εἶσθε κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν αἰχμάλωτός μου, μοῦ εἶπεν μὲ χάριν ἡ κόμησσα Σαὶν Ρεμύ.

— Ὄχι δά... εἶπα αἰσθανόμενος τὴν καρδιά μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ χαρά

— Πράγματι, Κάρολε, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Σαὶν-Ρεμύ, καταδικάζεσαι νὰ μείνῃς 4-5 ὧρες μαζῆ μας, νὰ φᾶμε καὶ νὰ συνομιλήσουμε.

Ἔμεινα κι' ἐγύρισα πειὰ σπῆτι μου τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Ἰωσὴφ ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Τὸν ἡσύχασα καὶ ἔτρεξα στὸ δωμάτιό μου.

Μόνος, κατάμονος ἐκάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐστήριξα τὸ κεφάλι μου στὰ χέρια μου καὶ ἐρέμβαζα.

Ἐσκεπτόμην τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, τὰ λόγια ποὺ ἀνταλλάξαμε μέχρι τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν. Ἐθυμήθηκα πῶς εἰσῆλθον στὰ δωμάτια τῆς κομήσσης Μάρθας, ὅτι ἀνέπνευσα τὸ ἄρωμά τους, ὅτι ἐκάθησα στὸ τραπέζι μεταξὺ τῆς κομήσσης καὶ τοῦ συζύγου της.

Ἐθυμόμουν ὅτι ἡ κόμησσα ἐκάθισε καὶ ἔπαιξε στὸ πιάνο, ὅτι ἐτραγούδησε μιὰ θαυμασία μελωδία σὰν θρηνωδία ἀηδόνος !

Μοῦ φαινόταν ὅτι ἡ Μάρθα ἦταν ὡραιοτάτη τότε. Ἐκείνη ἡ ἑλληνικωτάτη φυσιογνωμία της ἐμάγευε.

(Ἀκολουθεῖ)